

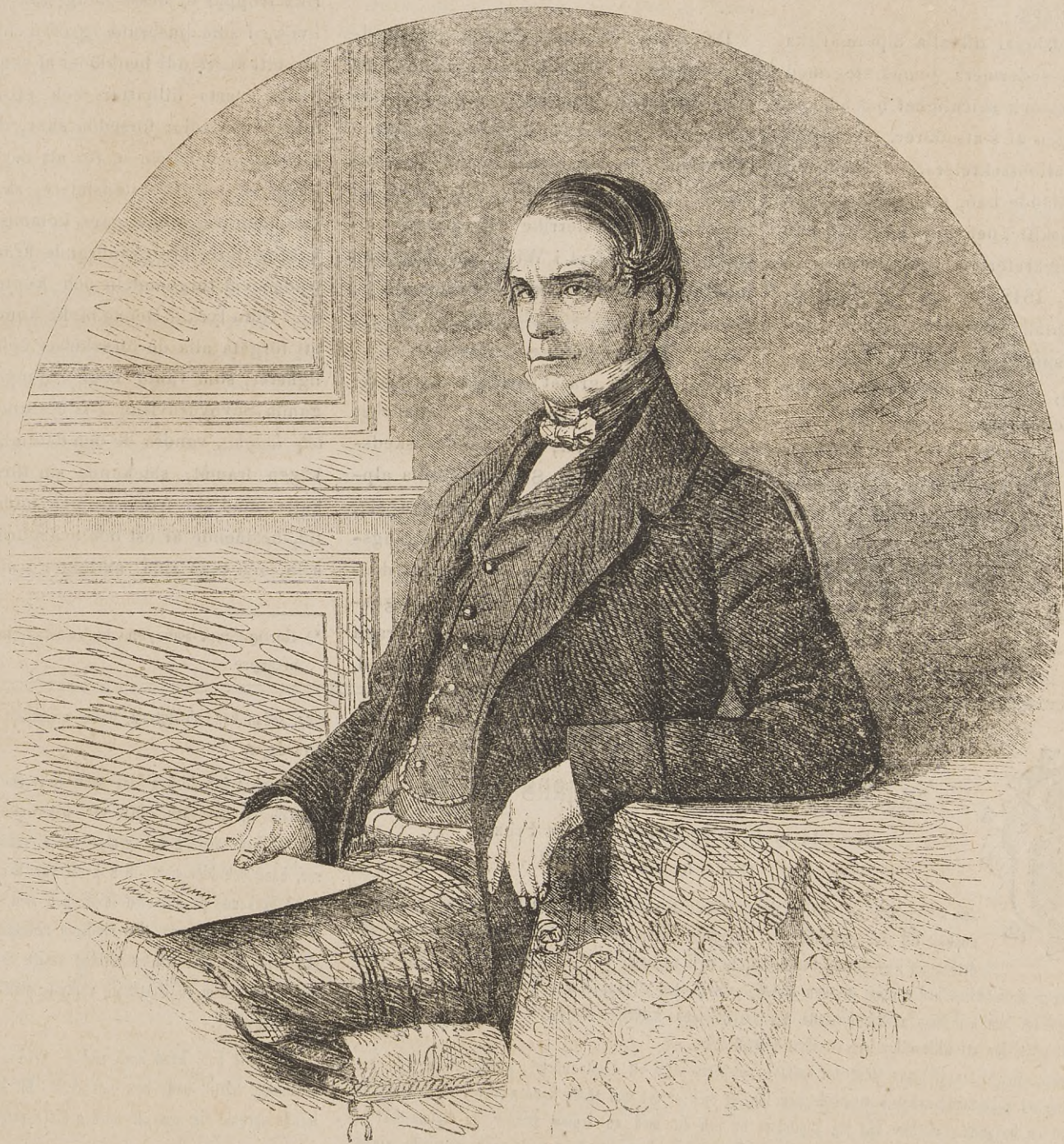
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 14. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 3 April 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

Lord Cowley, Englands ambassadör vid franska hofvet.

Lord Cowley.

Lord Cowley, som är en brorson till framlidne hertigen af Wellington, är född år 1804. Han kan sägas vara uppamrad och uppväxt i en diplomatisk atmosfär. Hans far, den förste pären med titeln Lord Cowley, hade under de stora Napoleonska stridigheterna såsom rätt och slätt sir Wellesley gjort sig ryktbar vid de fleste europeiska hof. Lord Cowley, hvars porträtt vi i dag meddela, började sin offentliga bana år 1824 såsom attaché utan lön vid britiska legationen i Wien, derefter avancerade han 1829 till attaché med lön vid hofvet i Haag.

Hans befordringar till alla diplomatiska grader gingo sedermera jemna steg med den erfarenhet och skicklighet han ådagalade i ledningen af statsaffärer. År 1832 var han legationssekreterare i Stuttgart, och 1838 beklädde han, under ett ganska betänkligt tidskifte, den ansvarsfulla posten af ambassadsekreterare vid Ottomanska Porten. År 1848 medan underhandlingar af ömtåligaste art pågingo, afsändes han som minister till Schweiz, hvarifrån han, utsträckande verkningarne af sina gagneliga bemödanden, förflyttades till Frankfurt. Då under år 1851 en temligen viktig kris inträffade vid lugnets återställande i Tyskland, var han minister hos Tyska förbundet. Då hofvens i Tuilerierne och i St. James intressen blefvo alltmer och mer gemensamma, kunde engelska regeringen ej finna någon mer passande person att representera dess intres-

sen vid det kejsrerliga hofvet, än lord Cowley, och han efterträdde, 1852, lord Normanby i den höga ställningen af ambassadör i Paris.

Hur skicklig än lord Cowley är attordna diplomatiens trådar, så felas honom en egenskap, som de nöjesälskande Fransmännen ej lätt finna sig uti att umbära, nemligen umgängsamhet förenad med gästfrihet. "När ministerhotellets skorstenar," säger skämtande en engelsk tidning, "synas utsläppa större rökpelare, än de vanliga, tunna, då är det en viktig anledning till bemärkelser för våra fransyska gran- nar."

Den åt lord Cowley nyligen anförtrödda missionen i Wien var ett nytt bevis på det förtroende, engelska regeringen hyser för honom. Ehuru han efter all utsago ej fullkomligt lyckats ernå det önskade målet, så finnas dock stora bevis derpå, att hans resa till Österrike ej varit aldeles fruktlös. Af hofvet i Wien emottogs han med utomordentliga hedersbevisningar.

Savoyarderne i Paris.

Hvarje år, då gräset framlockas af Marsolens strålar i Chamounys, Sallenches och Mauriennes dalar, ega rörande afskeds-scener rum i dessa Savoyens stilla alptrakter. Ut i vida världen begifva sig, åtföljda af föräldrars och syskons välgångs-önskingar, hundratals af bergsbygdens unga, kraftfulla söner, från den spåde gossen till den starke ynglingen. De draga ut i vida världen, till Frankrike, England,

Tyskland och Ryssland, med gladt mod och i förtröstansfullt hopp, att en gång som rike män — rike åtminstone efter deras begrepp — kunna återvända till sina tysta dalar, och äro obekymrade om huruvida deras väg förer dem till Paris, London, Berlin, Petersburg eller Moskwa. Dock, sanningen till ära, måste vi säga, att, om det än icke bekymrar Savoyarden om han skall förtjena sig sitt framtidskapital i London eller i St. Petersburg, så ger han dock alltid Frankrike och Paris företrädet. Vägen från Chambéry *) till Paris hvimlar vid ofvannämnde tid af talrika troppar af dessa bergstraktens barn, hvilka i sina ljusbruna grofva klädeströjor, tätt åtsittande benkläder af samma färg, breda svarta filthattar och grofva, med tumstjocka sulor försedda skor, draga hän till staden vid Seinen, för att der göra sin lycka såsom skorstensfejare, skoputsare, vattenbärare, vedhuggare, kommissionärer, vaktmästare, kringvandrande krämöre, biträden vid torghandeln och kontorstjenare. Göra lycka! Denna tanke kommer dem att förgäta alla de försakelser och besvärigheter, som vänta dem. Sjungande den gamla Savoyardvisan *Dis Gazanetta vastité lougha*, vandra de den dammiga landsvägen framåt, släckande sin törst vid en källa, med sin frukost- och middagsmåltid, bestående af ost och svart bröd, i ränseln, och taga sina nattläger i någon tom

*) Hertigdömet Savoyens hufvudstad, med 47,000 invånare.

Rådsherre Braunstein och hans familj.

En bild ur hvardagslifvet, af Ernst Fritze.

(Forts. fr. N:o 43.)

ans sysselsättningar, allför abstrakta mot de småaktigheter, som hans eleganta gemål hade upphöjt till sina gudomligheter, öppnade smånigom en klyfta emellan makarna, som detoaktadt icke hatade hvarandra; ty med undantag af några små anfall af häftighet, måste man till rådninnan Braunsteins heder säga, att hon ofantligt väl förstod att umgås med sin äkta man och herre. Men visserligen understöddes hon härvidlag af den fortsatta tankspriddhetens naturliga följder, i det densamma slutligen öfvergår till likgiltighet, för att tillförsäkra sig ett visst ostördt lugn.

En half timme efter det ovälkomna störandet kastade rådsherrn, med ett djupt andetag, pennan ifrån sig.

»Det var mig ett påkostande arbete,» mumlade han för sig sjelf, i det han förde handen ner i cigarrlådan, för att belöna sig med en havanna. »Beldre vill jag kapitulera hit och dit med en legion fiender, än diplomatiskt be- mantla tillbakavisandet af ett utaf en vän gjort anbud.» — Han afskar cigarrspetsen, tog eld och mumlade vidare: »Ja, om det lönade mödan att ännu sträfva framåt! Men hvarför skulle jag väl öfvergifva min bekväma bana, för att låta mig af furstegunstens ombytliga vågor vråkas upp till en höjd, hvarest jag i alla fall liksom här komme att stå ensam? Ja, om jag hade söner —!»

Långsamt framträdde han till fönstret och blickade tankspridd och fundersam ned på gatan. Hans fantasi hängde ännu alltjemt vid den berättelse, som han, tillfölje af en privat fråga från ministern, just nu hade bragt i ord-

ning, sedan han, obeslutsam, hade uppskjutit densamma flera dagar.

Mekaniskt fästade han sina ögon på tvänne damer, som närmade sig hans hus. Det var hans otroligt eleganta fru — han kände henne genast på öfverflödet af spetsar, band och blommor. Men hvem var den andra damen? Skakande på hufvudet följde han med sina blickar de begge fruntimmerna, tills slutligen rådninnans ledsagerska höjde hufvudet och ett älskligt ansigte skådade upp till honom. Som en blixtråle upplyste plötsligen minnets magt hans inre.

Nu visste han, hvad hans makas vrede hade betyd. I sanning, härtill hade hon haft skäl! Ett hjertligt gladt leende spridde sig som ett solsken öfver mannens drag.

»Himmel, min *hermine!*» utbröt han högt och skyndade med ungdomlig liflighet till trappan, för att i utbrottet af återseendets passionerade glädje stormande omfamna henne. Under inflytandet af ånger, blandad med ömbet, anklagade han sig för första gången sjelf för en oförlät-

ada eller under något gammalt skuggrikt träd vid vägen.

Anlände till Paris, skingra sig sällskaperna, enhvar går till sin församlings koloni, hvilken vanligtvis har en gemensam bostad. Det finns i Paris ungefär tio sådana Savoyardkolonier, af hvilka några hafva fem till sexhundra, andra åter flere medlemmar. Före Februarirevolutionen räknade man inemot tjugetusen Savoyarder i Paris, nu är deras antal minskadt till kanske tolf tusen. Emellertid bör man ej tro, att dessa tolf tusen personer endast genom nyssnämnde lägre yrken förskaffa sig sitt uppehälle; de bekläda äfven mycket indrägtiga sysslor, isynnerhet förtroendeposter hos bankirer och vid banker, och det ges mången af dem, hvilken som kassör åtnjuter 2,000 francs, eller mera, i lön. Deras hufvudsakliga rekommendation är deras ärlighet, och man kan utan öfverdrift säga, att en stor del af lösegendomen i Paris går genom Savoyardernes händer, i deras egenskaper af kommissionärer, byråtjenstemän, kassörer &c. Också blir hvarje missbruk afförtroende, hvartill någon af dem gör sig skyldig, strängt bestraffadt och detta af dem sjelfva. Den brottslige blir utan prut utstött från de öfriges gemenskap. Det hjälper honom till intet om han hoppas att kunna dölja sig i den stora staden; medlemmarne af hela Paris' Savoyardkoloni bli hans förföljare och spioner, och förr eller senare blir han upptäckt. Är han ertappad, så måste han, i närvaro af de äldste inom hans församlingskoloni,

lig glömska och bjöd vänligt sin trumpna maka handen till försoning.

Hon vägrade väl icke, men tog dock förnuftigtvis tillfället i akt, för att föreställa honom med uddhvassa ord hans orätt emot henne och hans enda barn.

Rådsberre Braunstein log på sitt vanliga godmodiga sätt och medgaf till en början allt. Det förhöll sig ganska riktigt så, att han, underrättad om sin dotters hemkomst, hade lofvat att följa rådninnan till jernbanan, men han invände, att det äfven varit en förseelse af henne, att icke före början af hennes stora mottagningstoallet ännu en gång påminna honom om denna familjangelägenhet, alldenstund han alls icke hade tid att tänka på dylika saker.

Rådninnan gillade alls icke denna invändning, hon mente, att hans fadershjerta borde påminna honom om sådana saker. Hvad skulle väl människorna tänka derom, att han helt lugn satt kvar vid sitt skrifbord, under det hon ensam skyndat åstad, för att omlamna sin dotter efter en så lång frånvaro.

böja knä framför och kyssa första bästa hörnsten. Derefter lägger man ränseln på hans rygg och ledsagar honom utom barriären, med sträng tillsägelse, att aldrig mer återvända till Paris och Frankrike. Polisen vet detta, och öfverlemnar därför i de flesta fall, då det nemligen beträffar förtroendemisbruk, bestraffningen åt Savoyardsamfundet sjelf. Denna bestraffning är hårdare, än man skulle kunna tycka. Den förskjutne Savoyarden måste afsäga sig realiserandet af sin framtidsdröm, eller måste åtminstone i ett annat land änyo börja från början.

Tiden för Savoyardens uppehälle i Paris belöper sig till 10 å 12 år. Under denna långa tid unna de sig knappast en gång om året en förströelse. Arbete och försakelse är deras lösen. Likgiltigt går de savoyiska bergens solbrände sön Paris' förledande herrligheter förbi: honom rör ingenting, han unnar sig hvarken en flaska vin ej eller besöker han dessa förlusteställen, hvarest den parisiska arbetaren i vilda utsväfningar förstör sina penningar och sin helsa. Savoyardens mål under det han vistas i Paris är endast och allenast förvärfvandet utaf en summa af åtta till tiotusen francs, för hvilka han i sin hembygd kan köpa sig en landtgård, der han kan lefva som välmående bonde eller boskapsegare. De skicka därför ärligen en sparpennning till hemmet, hvarest deras anförvandter använda den till inköp af ett stycke jord eller ett hus. Nu för tiden insätta dock

Ett eget leende, beledsagadt af en hastig blick öfver hennes hela figur, förvånade tydligen den tanke han inom sig i tysthet hyste, att hon prälade med sin moderskärlek och att den lilla dottern kanske torde funnit den anspråklöse fadren sjelf icke så nödvändig för mottagningen som den lysande modren.

Här låg det sorgliga i hans hyardagslif, som inom sig dolde den långsamt gnagande masken. Sedan han med några svaga försök att vinna sin unga maka till deltagarinnan i ädlare intressen redan i början hade misslyckats, vände han sig med hopp till sitt enda barn, som tycktes honom tillräckligt väl utrustadt af naturen, för att vandra vid hans sida.

Äfven denna förväntan strandade. Hermine Braunstein blef sin moderna moders apa och offrade beredvilligt naturens herrliga gåfvor för det ytres triumf.

Sedan rådsberre Braunstein gjort denna upptäckt, gaf han med fullkomligt själslogn sina förhoppningar på båten, kastade sig med all ifver i sitt kalls armar och förlorade naturligtvis från detta ögonblick allt djupare in-

många Savoyarder sina penningar i sparbanker i Paris, eller slå sig tillochmed på börsspekulationer. — Ibland händer det att Savoyarden i Paris lägger sig till en grann, kulört sidenparaply, ett vackert silfverur med berlocker, ett par brokiga ostindiska näsdukar — men aldrig faller det honom in att begagna dessa saker i Paris; han köper dem för att en gång i hemmet, dit all hans diktan och traktan står, kunna pråla dermed och med den lysande herrligheten eröfra en savoyisk flickas hjerta, hvilken han slutligen också skänker sin hand. Sällan eller aldrig gifter sig en Savoyard med en Parisiska; Parisiskornas ömtåliga, ätheriska fägring synes honom vara en alltför klen och fin blomma att öfverflytta till den stränga luften bland hans hemlandsberg, hvilkas dunkla dalar för honom äga tusen gånger mer tjusningskraft, än den leende Boulognerskogen eller de Elyseiska fälten.

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har i dag utkommit och är tillgängligt så väl i Bokhandeln som hos undertecknad:

1:sta Häftet af

GÖTEBORG,

(med dess omgivning)

framställt i Taflor,

med beskrifvande text, redigerad af

Magister **J. Wallin,**

innehållande följande 4 vyer:

Jernvägs-Stationshuset, Nya kyrkan i Haga, Synagogan, Wilhelmsberg.

Pris: 1 R:dr 50 öre Rmt.

Göteborg d. 18 Mars 1859. C. PETERSEN.

tresse för sin familj ur ögonsigte. Hundratals andra männer måste begrava sina ynglingaårs drömmar om »familjelucky», hvartför skulle icke han ock försöka att, i sitt enskilda sorgliga öde, hålla sig skadeslös genom andra utjutningar af lifvet? Tillfölje af sin ädla namn valde han vetenskapsbanan, för att på den bortdrömma sitt enskildingslif. Härigenom förföll han naturligtvis, ännu mera än förr, i sin böjelse för tankspriddhet; men på samma gång vann han också i den juridiska världen en betydelse, hvarom han förr icke haft någon aning, tills ministern gjorde honom anbud, som skulle försatt en mera äregirig man i hänyckning. Men i det han lemnade fullt spelrum för sin lethargi, afböjde han alla anbud, ehuru de gifvo utsigt till säkraste vägen att blifva president i en eller annan öfverrätt.

Man lät sig ej nöja med dessa afslående svar, ty man var just i behof af en jurist med rådsberre Braunsteins kunskaper och teorier. Ministern, som från yngre åren var bekant med honom, ställde till honom ett ord i vän-

Fortsättning pag. 140

De Neapolitanske flyktingarnes landstigning i Queenstown i Irland.

Antonio Garcia, 44 år på gallerne. Ferdinando Bianchi, dömd till 30 års landsförvisning. Francisco Suraci, i fängelse sedan 1847, har varit dömd till döden. Vito Purcaro, 27 år på gallerne. Har varit dömd till döden. Camillo di Girolamo, 40 år på gallerne.

Neapolitanske landsflyktige.

De Neapolitanske landsflyktige i Storbritannien.

Våra läsare hafva framför sig porträtter utaf några af dessa ädle italienske män, hvilka, efter långa år af fångenskap med tortyr, slutligen nu hafva den lyckan att trampa ett fritt lands jord. Vi meddela deras egen berättelse om resan, afgifven till mayorn i staden Cork, en berättelse, som måste röra hvarje känsligt hjerta; den lyder som följer:

Vi hafva alla kommit ut från de neapolitanske fängelserne och gallerne. En benådningsakt sänder oss i beständig förvisning från vårt fädernesland; genom en regeringsorder har ett straff, som ej finnes i våra lagar, blifvit oss ådömdt, nemligen transportation till Amerika.

Hastigt förde omhord på ångaren "Stromboli", utan att ett ögonblick tilldelades oss för att få se våra familjer och ordna våra angelägenheter, afseglade vi med största brådska den 17 Januari; vårt fartyg bogserades af ångfregatten Ettore Fieramosca till Cadiz.

"Då vi kommit i bugten vid Cadiz, anhöllo vi att blifva satte i land, men fingo det svar, att spanska regeringen icke ville emottaga oss. Vi bådo då att få begifva oss ombord på något engelskt eller franskt fartyg, hvarpå svarades, att sådant icke tilläts, utan att vi bestämdt skulle transporteras till New-York. Tjugufem dygn lägo vi i bugten vid Cadiz, utan att se eller blifva sedde af någon.

"Helt öppet sade vi befälhafvarne på Ettore Fieramosca och Stromboli samt neapolitanske konsuln i Cadiz, att vi skulle draga inför behörig domstol hvilket som helst skeppsbefälhafvare, som mot vår vilja förde oss till New-York. Vi skrefvo pr posto till guvernören i Cadiz och då vi af en händelse fingo läsa i en spansk tidning af d. 1 Februari, att parlamentsledamoten hr Olozaga talat om oss, skrefvo vi äfvenledes till honom, och sände en afskrift af vårt bref till guvernören samt en dylik till piemontesiske konsuln. Detta var allt hvad vi, såsom fångar och strängt bevakade, kunde göra för att tillkännagifva vår vilja.

"Emellertid underhandlade man med flere spanska och holländska fartygsbefälhafvare om vårt öfverförande till Amerika. Ändtligen var allt uppgjordt med kapten Prentis, förande amerikanska fartyget David Stewart från Baltimore. Utan att göra

sig underrättad om vår vilja, eller att ens se oss, undertecknade denne kapten förbindelsen att öfverföra oss för en summa af 8,500 dollar.

"Vi skrefvo då en förklaring, den vi alla undertecknade, hvaruti vi yttrade, att sedan vi kommit ombord på ett amerikanskt fartyg, ämfade vi, såsom friemän, anropa Förenta Staternas lagars beskydd samt lådo kaptenen styra kosan till närmaste engelska hamn. Om han vidblefve föresatsen att segla till New-York, så ville vi, med lydnad för sjölagarne under resan, anklaga honom inför domstol för våld mot vår frihet och göra honom ansvarig för alla våra lidanden och förluster. Sedan denna förklaring blifvit färdig, gömde vi den och sände en afskrift deraf till amerikanske konsuln samt till redaktören af den nyss omtalade spanska tidningen, i ändamål att få den publicerad.

"Den 19 Februari fördes vi från Stromboli ombord på det amerikanska skeppet, som genast afseglade, bogseradt af den förut omnämnda neapolitanska fregatten. Den 20 Feb. på eft. midd. lemnade fregatten oss; en neapolitansk officer kom ombord, bringande kapten Prentis en summa af 200 dollars, hvarefter han tog med sig våra bref till hemmet, och for tillbaka till sitt fartyg.

"Lemnade allena midt på oceanen samt varande frie på det amerikanska skeppet, franlemnade vi med största höflighet vår förklaring, som vi hållit i beredskap. Om

skapens namn, för att vinna honom för den ifrågavarande platsen.

Det var detta brefs besvarande, hvarmed vid Söndags morgon funno honom sysselsatt; han hade svarat utförligt, men åter afböjande, och med alla möjliga sofistrier försökt att motivera sina skäl. Men i verkligheten hade han intet annat giltigt skäl, än att »ett lif, som han för sig betraktade afslutadt, icke ändamålslost ånyo borde oröas.»

Vi hafva sett, att han uppställde åt sig ett alternativ, i det han gjorde sitt beslut beroende af några söners egande. Hans dotter tillhörde sålunda ej mera hans framtidsförhoppningar, sedan han funnit henne endast vara sin yfliga moders afbild.

Med sin maka stod han på en fot, som egentligen i alla förnuftiga människors ögon skamligt komprometterade honom. Man trodde allmänt, att han stod under den eleganta fruns töffelregemente, under det att han helt enkelt icke bekymrade sig om hvad hans gemål fann för godt att göra eller underlåta. De charmanta historier, hvarmed publiken roade sig, kommo aldrig till hans öron

ni tillåter, Sir, skola vi presentera Er en afskrift deraf.

"Kaptenen svarar oss först, att han gifvit sitt ord på att föra oss till Amerika, samt att han ej ville handla emot sitt eget intresse. Vi bedja honom visa oss kontraktet, men han nekar härtill, dock på morgonen den 21 Februari kom kaptenen på bättre tankar och uppfattade kånhända vigten af vår skrifna protest. Han kallade sin besättning, visade dem vår skrifvelse och sade dem, att vi förklarar oss icke vilja fara till New-York; han sade ytterligare, att han vore tvungen att styra kosan till Cork. Iakttagande vördnad ej allenast för sjölagen, utan äfven för landets lagar och för kaptenen, samt bemötte af honom och hans folk i enlighet härmed, anlände vi till Irland.

"Om Ni frågar oss, Sir, hvarför vi ej foro till Amerika, ett så härligt, fritt och civiliseradt land, så svara vi, att det var af flere skäl. Se på våra gestalter. Många af oss äro ålderstigne och försvagade till helsan; huru skulle vi, efter att hafva varit begrafne i tio års tid på gallerne och derefter hafva gjort en trettio-fem dagars sjöresa, kunnat uthärda en lång färd på ett segelfartyg? Hvar och en, som är förvisad från ett älskadt fädernesland, för hvilket han har stridt och lidit, önskar att ej vistas så långt fjerran derifrån. Kanske skola, efter det vi gifvit detta exempel, våra efterlemnade kamrater icke blifva förde så långt bort. Ändtligen äro vi nu fria, och för första

eljest skulle han manligen hafva försvarat sig emot de falska förklaringarne öfver hans felaktiga böjelse för tankspriddhet. Det var ganska riktigt, att han ofta först vid början af en fest i hans eget hus underrättades härom och att hans dotter hade gjort sig till regel att underrätta honom med dessa ord: »pappa får kläda sig, ty vi ha stort kalas!» — Men detta handlingssätt härsköt mindre af hustruns värde, än af hans egen obekantskap med husets angelägenheter.

Både moder och dotter hade en ovanlig respekt för husets herre, ty hans på samma gång allvarsamma och milda väsen gjorde sig alltid gällande, trots alla små husliga scener. Han öfverilade sig aldrig i sina uttryck, under det att den mycket lilliga och rejligen frun råddianan genom häfliga, öfverlagda ord försvagade aktningen för sig sjelf; och redan derigenom, att hon alltid var tvungen att söka försoning med sin man, hade hon förlorat i sin lilla uppmärksamma dotters ögon redan på en tid då hon ännu icke ansåg denna i stånd att reflektera. Med det dunkla medvetandet om hans värde utvecklade sig

gången begagna vi vår frihet till att icke göra det, som våldet ålägger oss.

"Sålunda och af detta skäl, anhölla vi nu hos Storbritanniens högsinnade folk om gästfrihet. Detta ädla folk känner våra olycksöden, och dess regering gjorde för två år sedan allt möjligt för vårt bästa och tillrådde vårt försättande i frihet. Då den såg sina förnuftiga och väl berättigade framställningar ej vinna gehör, afbröt den sina diplomatiska förbindelser med den neapolitanska regeringen. Vi hoppas dock, att blifva emottagne af Britanniens folk, hvilket med aktningen för sig sjelf äfven skall förena aktningen för män, som hafva kämpat och lidit för sitt fäderneslands civilisation.

"Detta Cork, denna blomstrande stad, och ni, Sir, som vi känna endast genom er rang, som vi hedra såsom en aktningvärd man och förste medborgare, skolen välvilligt emottaga de italienske flyktlingarne, som bönsfalla om ett skydd för friheten och friden hos Storbritanniens folk."

Härefter följa de landsflyktiges namn; vi finna bland dem män af alla stånd, adelsmän, statsmän, jurister, soldater, läkare, teologer, prester, godsegare, landtmän, bagare, timmermän, värdshusvärdar. Då de stego i land, berättas det, föllo många af dem på knä och kysste jorden, frihetens mark, som de, efter så många års elände, beträdde. "Med smärta iakttog man" tillägger berättaren "huru många af dem bemödade sig att dölja sina dåliga kläder under sina kappor."

under senare åren i Hermine's hjerta en vida innerligare kärlek för fadren, än för modren, och det hade kanske blott behöfts ett enda allvarsamt ord af fadren, för att afvända henne från modrens fäfänga lefnadssätt och göra henne höjd för ädlare njutningar. Men denne gaf sig aldrig mödan att förklara henne ytligheten af hennes sträfvan, emedan han på detta uppfostringsfält skulle funnit den största vedersakaren i sin egen hustru.

Hermine hade varit borta fyra månader. Rådsherre Braunstein hade knappt märkt eller brytt sig om hennes frånvaro. Hvaraf kom det, att hans fadershjerta just nu vid hennes återkomst plötsligen uppfylldes af en besynnerlig lidelsfull glädje? att hans dotter förekom honom annorlunda, vackrare, betydelsefullare, lilligare och älskligare? Var det blott umbärandets förklarande skimmer?

Hans öga fästades förvånadt på detta älskvärda väsen, som han var berättigad att kalla dotter, och så ofta han än beredde sig att återvända till sitt rum, för att expediera det bref, han på morgonen uppsatt, drogs han dock beständigt tillbaka till den täcka pratmakerskan,

De landsflyktige frihetshjeltarnes emottagande i England har varit den stora britiska nationen värdigt. För deras understödjande i pekuniert afseende äro storartade anstalter träffade, för hvilka landets utmärktaste män stå i spetsen. Men så äro ock desse Italiens söner förtjente af martyrs lott, innerligt deltagande och sympati. Deras historia är världshistorien. Hvar och en af dem bär på sin kropp spår af de grymheter och den ovärdiga behandling de utstått; de hafva "brutit sitt bröd med smärta", de hafva "lidit och varit starke." Låt oss hoppas, att den strid, de kämpat, ej varit fruitlös, att frihetens blomma snart skall uppspira ur sjelfuppoffringens och fosterlandskärlekens ädla utsäde!

Hvarjehanda.

Ett giftermål inom familjen Rothschild. I Paris hafva nyligen stora festligheter egt rum för firandet af Gustaf von Rothschilds, den andre i ordningen af den rike Pariserbankirens två söner, förmäning med dottren till en herr Anspach, den ende jude bland ledamöterna af kejsarliga kassationsdomstolen i Paris. Denna förbindelse är så tillvida af märkvärdighet som det är första gången en Rothschild gifter sig med någon, som icke bär detta samma namn, ty hittills hafva alla dessa finansfurstar endast ingått partier inom sin egen familj.

Jesuitter-missionerna. Jesuiterna utvecklade i närvarande stund åter en ofantlig verksamhet i missionsväsendet. Nyligen hafva 5 deras missionärer inskeppat sig till Syrien, 8 till Kina och åtskilliga andra till Madura och Madagaskar.

Detta sällskaps samtliga nuvarande missioner befinna sig på följande ställen:

Louisiana — New-York — Cayenne Madagaskar — Algerien — Syrien — Madura — Schanghai och Petscheli äro försedde med 145 fransyska jesuitter; — Maryland — Oregon — Klippbergen — Kalifornien — Kuba — Jamajka — Central-Afrika — Paraguay — Grekiska arkipelagen — Dalmatien — Bombay äro försedde med jesuitter af åtskilliga nationer.

Skönhetsmedel och begrepp derom hos vilda nationer. Karaiberna vid Orinoko fästa stor vikt vid att förändra sina vaders form; för detta ändamål linda de benen på sina barn så hårdt, att köttet med tiden växer fram mellan lindningens rader och på så sätt slutligen synes randadt.

De vilda folkstammarna i Brasilien nedplatta, för att förhöja sina barns skönhet, deras näsor. Yamaos i Peru gå ännu ett steg längre, de bortskära nemligen den

broskiga skiljeväggen mellan näsborrarna.

Wanacherna och vissa tatariska horder kringlinda hufvudet ända till ögonen med en fast bindel, så att det får kugelform och pannan plattas. Några indiska folkslag eftersträfvade äfvenledes att genom hufvudets lindning med remsor gifva det en konisk form.

Chactas pressa in hufvudet i en träform, för att göra det platt, och lägga ytterligare på hjessan en tung påse, fylld med sand; och likväl skadas icke barnens förnuftsorganer af denna dubbla tortyr.

Vildarne, som bo vid Amazonflodens mynning och åtskilliga af Perus folkstammarna pressa, för att göra pannan platt, barnens hufvuden mellan två bräder. Likväl äro, då dessa barn uppväxa, deras förståndskrafter lika med andra folkslags, hos hvilka man ej känner till dylikt markerande.

Telegraferande för utmärkt billigt pris förberedes af ett nyligen i London organiseradt enskildt bolag. För ett enkelt telegram af 10 ord kommer endast att betalas 4 pence (ca 10 sk. rgs). Der det blifver användbart, kommer sällskapet att betjena sig af tecken-telegrafan, eljest af den elektriska.

(Deutsche Familien-Blätter.)

hvars klara, glädliga röst på en gång blifvit mera hänförande för honom, än den mest ljusande musik. Var det verkligen blott återseendets behag, som så mäktigt grep honom och tvang honom att erkänna sin hjertliga fadersfröjd? Var det då äfven blott återseendets behag, som fyllde Hermines blickar med hänförelsens verkliga glöd, när hon, strålade af lycka, smög sig emellan fadrens armar, dem han alltid ånyo öppnade för henne?

Slutligen lösryckte sig råds herrn och lemnade moder och dotter allena. Han intog åter samma plats, som han om morgonen icke hade känt sig tvungen att lemna för sin dotters skull. Leende tänkte han tillbaka härför. Han kände härvid en förväning af en helt egen beskaffenhet. Han återkallade i minnet de tillfredsställande minuter, han nyss upplefvat och hvilka han, träffad af sympatiens heliga stråle, hade vakat och lefvande njutit. För första gången kände han, huru bittert hans hjerta lidit, huru ensamt och kallt hans sinne varit. Skakande på hufvudet analyserade han sin själs tillstånd, som tvang honom att värdera den dotterliga älskvärden och liksom upp-

manade honom att medgifva sin egen orättvisa emot henne. Han efterforskade ursprunget till sin förändrade faderskänsla och kom till det resultat, »att Hermine måste hafva undergått en väsendtlig förändring, hvilken han blott önskade måtte fortvara.»

Under dessa drömmar blef hans svar till ministrerna naturligtvis helt och hållet förglömdt och icke afsändt med posten. Då pendylens klara klocktoner förkunnade honom, att det för i dag blifvit för sent, kastade den gode herrn, likgiltigare än någonsin, uppsatsen ifrån sig och beslöt att åter gå tillbaka till familjrummet. Han skyndade att utföra sin föresats och steg just in i förmaket, då han, genom den halföppna dörren till hvardagsrummet, hörde Hermine med en något nedslagen stämma fråga sin moder:

»Är det sant, mamma, att pappa på din speciella önskan har afslagit en ärofull kallelse till residensstaden?»

Rådinnan såg ett ögonblick förundrad på dottern, men svarade straxt derefter:

»Derom har jag alls ingen kännedom, och kanslunda

hvarken hafva yttrat eller gjort min speciella önskan gällande. Hvem har sagt dig det?»

»Det var »någon» i ett sällskap, som berättade det, utan att ana, att jag var rådsherren Braunsteins dotter.»

»Så — sade rådinnan likgiltigt. »Du motsade väl detta rykte?»

»Det kunde jag icke, utan att blottställa mig,» svarade Hermine, synbarligen kämpande med en förlägenhet, som eljest icke låg i hennes väsen, aldraminst inför modren. »Man hade kallat min far en »celebritet», och »någon» hade varit så djof att förklara honom vara sin tids bästa jurist — efter sådana lofsånger vågade jag icke gifva mig tillkänna som rådsherren Braunsteins dotter.»

»Var du då icke presenterad för sällskapet?» frågade rådinnan förundrad.

(Forts.)

Den svarta fästmön.

- Herr Sekter, hvem ä' hon der på vägen, som Sektern alltid hänger kransar omkring?
- Min fästmö.
- Sekterns fästmö? Åh, det kunde jag aldri' tro. Hvarför har Sektern tagit sej en sådan svarter en?

Illa utträttadt.

Korporalen. Se här, Herr Kapten, bringar jag Kaptenen en ny rekryt.
 Kaptenen. Hur kan ni dumma er så, korporal? Jag sade er ju, att jag ville att ni skulle värfva vackert folk.

Vänlighet.

Läkaren. Nå, Fru Hofrättsrådinnans lilla son tycks ju befinna sig förträffligt?
 Hofrättsrådinnan. Ah ja, nu börjar han också på att bli vänligare mot främmande.
 Läkaren. Kom hit, lilla snälla Carl, och ta' mej i hand.
 Lilla Carl. Gå din väg, du tjocke, eller jag ger dej en spark.

Härmed följer Romanbihaget: "Den Bannlysta," pag. 105—112.

Nästa No utgifves Söndagen den 10 April.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.